

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci žalobce **V. B.**, zastoupeného Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Na Jíkalce 13, 301 17 Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 26. 4. 2004, č. j. OAM-1639/VL-10-16-2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 10. 2004, č. j. 24 Az 299/2004-27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 26. 4. 2004 žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Žalobce napadl toto rozhodnutí včasnou žalobou sepsanou v ukrajinštině. Poté, co jej Krajský soud v Ostravě vyzval k překladu žaloby, k označení výroků rozhodnutí a k doplnění žalobních bodů, zaslal žalobce soudu podání v češtině. V něm vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím žalovaného, který odůvodnil odkazem na pohovory před žalovaným. Domnívá se, že žalovaný nezkoumal jeho žádost řádně, a navrhl proto, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a jeho věc opětovně projednána.

Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem ze dne 7. 10. 2004; přisvědčil přitom žalovanému v hodnocení důvodů, pro něž žalobci nebyl udělen azyl.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy na nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel zopakoval svůj skutkový příběh, jak jej vylíčil ve správním řízení, a vyslovil přesvědčení, že v jeho situaci je dán důvod pro udělení azylu: ukrajinský stát nezaručuje svobodu náboženského vyznání

a stěžovatel jako svědek Jehovův je ze strany státních orgánů pronásledován za uplatňování politických práv a svobod [jde tedy o důvod podle § 12 písm. a) zákona o azylu]. Stěžovatel se dále domnívá, že krajský soud se nevypořádal s otázkou humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Soud měl zvážit, zda v souvislosti s vynucováním výkonu vojenské služby ze strany ukrajinských státních orgánů neměl být stěžovateli udělen humanitární azyl v zájmu ochrany jeho zdraví či dokonce života: stěžovatel by totiž na vojně mohl být šikanován pro své náboženské vyznání. Důvodem pro udělení humanitárního azylu by mohlo být i to, že stěžovatel vede v České republice spořádaný život, a nepředstavuje tedy pro tento stát žádné bezpečnostní riziko. Stěžovatel si je vědom toho, že institut azylu nelze využívat k pouhé legalizaci pobytu; kdyby však chtěl získat povolení k pobytu v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, musel by tak učinit na území Ukrajiny, kde by byl vystaven nebezpečí újmy na zdraví. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení a aby též vyslovil, že žalovaný je povinen stěžovateli nahradit náklady řízení o kasační stížnosti. Závěrem stěžovatel požádal o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti - stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost není přípustná.

Stěžovatel vytkl krajskému soudu nesprávné posouzení právní otázky; v žalobě však takovou námitku neuplatnil. Vnesl tak do kasačního řízení výlučně nové právní důvody, o nichž se v řízení před krajským soudem nezmínil, i když tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.): všechny skutkové okolnosti, na nichž založil svou kasační stížnost, totiž uváděl již ve správním řízení, a byly mu tedy známy v době podání žaloby ke krajskému soudu. Navzdory tomu jeho žaloba postrádala jakákoli konkrétní skutková tvrzení; stěžovatel se v ní omezil jen na oznámení nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, aniž tento nesouhlas blíže upřesnil. Stěžovatel se v žalobě vůbec nezmínil o svém náboženském vyznání, o obavách z šikanování na vojně nebo o tom, že jeho spořádaný život v České republice mu zakládá důvod pro udělení humanitárního azylu. V žalobě rovněž chybí konkrétní právní výtky: ty stěžovatel poprvé formuloval až v kasační stížnosti.

Kasační stížnost je tedy založena pouze na nových důvodech, které nebyly obsaženy v žalobě, a je proto nepřípustná. Nejvyšší správní soud se stížními námitkami z tohoto důvodu věcně nezabýval a kasační stížnost odmítl [§ 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu